10

கிறிஸ்தவக் கொடுத்தல்

நாம் கர்த்தரிடத்தில் இருந்து பெற்றுக்கொண்டவற்றிற்குத் தக்க விகிதத்தில் அவருக்குத் திரும்பக் கொடுப்பதற்குக் காரணம் கொண்டுள்ளோம். நாம் உடைமையாகக் கொண்டுள்ள ஒவ்வொன்றும் அவரிடத்தில் இருந்தே வந்துள்ளது. நாம் பெற்றுக்கொள்ளாதது என்று எதுவும் இல்லை (1 கொரிந்தியர் 4:7). நாம் கொடுக்கும்போது, நம்மீது அவர் பொழிந்துள்ள கொடைகளில் இருந்தே எடுத்துக் கொடுக்கிறோம்.

கொடுத்தல் என்பது புதிய ஏற்பாட்டின் பிரதான ஆய்வுக்கருத்தாக இருப்பதில்லை. இது இயேசுவும் புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்களும் பணத்தைப் பயன்படுத்துவது பற்றி ஒன்றும் போதிக்கவில்லை என்று கூறுவதாகாது, ஏனெனில் அது வேதாகமத்தின் பிரதான ஆய்வுக்கருத்துகளில் ஒன்றாக உள்ளது.

பணத்தைப் பற்றி இயேசுவின் போதனைகள்

மலைப்பிரசங்கத்தில் இயேசு பின்வருமாறு கூறினார்,

> பூமியிலே உங்களுக்குப் பொக்கிஷங்களைச் சேர்த்துவைக்க வேண்டாம்; இங்கே பூச்சியும் துருவும் அவைகளைக் கெடுக்கும்; இங்கே திருடரும் கன்னமிட்டுத் திருடுவார்கள்: பரலோகத்திலே உங்களுக்குப் பொக்கிஷங்களைச் சேர்த்துவையுங்கள்; அங்கே பூச்சியாவது துருவாவது கெடுக்கிறதும் இல்லை; அங்கே திருடர் கன்னமிட்டுத் திருடுகிறதும் இல்லை (மத்தேயு 6:19, 20).

விசுவாசம் என்பதே இப்படிப்பட்ட அணுகுமுறைக்கு அடிப்படையாக உள்ளது. தொடர்ந்து இயேசு, “அற்ப விசுவாசிகளே! இன்றைக்கு இருந்து நாளைக்கு அடுப்பிலே போடப்படும் காட்டுப்புல்லுக்குத் தேவன் இவ்விதமாக உடுத்துவித்தால், உங்களுக்கு உடுத்துவிப்பது அதிக நிச்சயமல்லவா?” என்று கூறினார் (மத்தேயு 6:30). நாம் தேவனுக்குக் கொடுத்த அளவின்படியே அவர் நமக்குத் திரும்பக் கொடுப்பார் என்று விசுவாசித்துக் கொடுக்கும்போது நாம் மிகச்சிறந்தவற்றைக் கொடுக்கிறோம் (2 கொரிந்தியர் 9:6, 10, 11).

ஏழைகளுக்குத் தர்மம் கொடுப்பதைப் பற்றி இயேசு கலந்துரையாடுகையில், இது ரகசியமாக வெளிப்படையான காட்சிப்படுத்துதலின்றி செய்யப்பட வேண்டும் என்று அவர் கூறினார். இவ்வாறு கொடுப்பவர்களுக்குத் தேவன் பலன் அளிக்கிறார் (மத்தேயு 6:1-4). ஒருவேளை தேவையில் உள்ளவர்களுக்கு உதவுதல் என்பது “மனுஷர் உங்களுக்கு

எவைகளைச் செய்ய விரும்புகிறீர்களோ, அவைகளை நீங்களும் அவர் களுக்குச் செய்யுங்கள்" (மத்தேயு 7:12) என்ற கொள்கையினால் ஆளப்பட வேண்டியிருக்கலாம்.

ஒரு இளம் பணக்கார அதிகாரி கொண்டிருந்த எல்லாவற்றையும் விற்று ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கும்படி இயேசு கூறினார். மேலும் அவர், "என்னைப் பின்பற்றிவா" என்றும் கூறினார் (மத்தேயு 19:21ஆ). அந்த இளைஞனின் உடைமைகள் அவனை ஆட்கொண்டிருந்தன என்பது தெளிவு. அவற்றை அவன் கொண்டிருக்கும் வரையில், அவன் எவ்வித கவனமாற்றமுமின்றி இயேசுவைப் பின்பற்ற மாட்டான் என்பது தெளிவு. அந்த இளைஞன் துக்கமடைந்தவனாகச் சென்றுவிட்டான் (மத்தேயு 19:22). இதற்கு நேர்மாறாக, அப்போஸ்தலர்கள் இயேசுவுடன் நேரத்தைச் செல விடுவதற்காகத் தாங்கள் சொந்தமாக கொண்டிருந்த எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டனர் (லூக்கா 5:11). இவ்வுதாரணங்களில் இருந்து, நாம் இயேசுவைப் பின்பற்றுபவர்களாக இருப்பதிலிருந்து கவனத்தை மாற்றும் எதையும் - பணம், உறவினர்கள், வியாபாரம் அல்லது எதுவாக இருப் பினும் அவற்றை - நம்மை விட்டு விலக்க வேண்டும் என்பதைக் கற்றுக் கொண்டாக வேண்டும்.

தீரு சீதோனின் கடலோரப் பகுதிகளில் போதிக்கையில் இயேசு பின்வருமாறு கூறினார்,

> கொடுங்கள், அப்பொழுது உங்களுக்கும் கொடுக்கப்படும்; அமுக்கிக் குலுக்கிச் சரிந்து விழும்படி நன்றாய் அளந்து, உங்கள் மடியிலே போடுவார்கள்; நீங்கள் எந்த அளவினால் அளக்கிறீர்களோ அந்த அளவினால் உங்களுக்கும் அளக்கப்படும் (லூக்கா 6:38).

இன்னொரு சமயத்தில் இயேசு, "உங்களுக்கு உள்ளவைகளை விற்றுப் பிச்சைகொடுங்கள், பழமையாய்ப் போகாத பணப்பைகளையும் குறையாத பொக்கிஷத்தையும் பரலோகத்திலே உங்களுக்குச் சம்பாதித்து வையுங்கள், அங்கே திருடன் அணுகுகிறதுமில்லை, பூச்சி கெடுக்கிறதுமில்லை" என்று கூறினார் (லூக்கா 12:33).

பரிசேயர்களால் இயேசு சோதிக்கப்பட்ட வேளையில், நாம் அரசாங் கத்திற்கு உரியவற்றை அரசாங்கத்திற்கும் தேவனுக்கு உரியவற்றைத் தேவனுக்கும் கொடுக்க வேண்டும் என்று அவர் போதித்தார் (மத்தேயு 22:21). நாம் தேவனுக்குக் கொடுக்கத் தவறினால், அவருக்கு உரியவற்றை நாம் வைத்துக்கொள்கிறோம் என்றாகிறது. நாம் கொடுக்க வேண்டிய பிரகாரம் கொடுக்காதபோது, நாம் தேவனுக்குரியவற்றை நமக்குச் சொந்த மாக வைத்துக்கொள்கிறோம், இது தேவனிடத்தில் களவு செய்தலாக, தேவனை வஞ்சித்தலாக உள்ளது (மல்கியா 3:8ஐக் காணவும்).

தொடக்ககாலக் கிறிஸ்தவர்களுடைய பணத்தின் பயன்பாடு

தொடக்ககால சபையில் சிலர் கைவிடப்பட்டவர்கள் ஆனபோது,

அவர்களுக்கு உதவும் வகையில் மற்ற உறுப்பினர்கள் கொடுத்தனர். அவர்கள் தங்களுக்குச் சொந்தமான எல்லாவற்றையும் விற்றுவிடவில்லை, ஆனால் அவர்கள் மற்றவர்களின் தேவைகளுக்கு உதவுவதற்காகத் தங்களின் உடைமைகள் சிலவற்றை விற்றுவிட்டனர் (நடபடிகள் 2:45; 4:36, 37). அவர்கள் தங்கள் வீடுகளை விற்றுவிடவில்லை, இது கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் வீடுகளைக் கொண்டிருந்தனர் என்று குறிப்பிடப்படும் உண்மையில் இருந்து தெளிவாகிறது (நடபடிகள் 12:12; 21:8; ரோமர் 16:5; 1 கொரிந்தியர் 16:19; கொலோசெயர் 4:15; பிலேமோன் 2; 2 யோவான் 10). எல்லாவற்றையும் சமத்துவமாகக் கொண்டிருத்தல் என்பதல்ல, ஆனால் அதற்கு மாறாக தேவையில் இருந்தவர்களுக்குக் கொடுத்தல் என்பதே கிறிஸ்தவர்களின் இலக்காக இருந்தது. உபகார உதவி என்பது தனிப்பட்ட நபர்களுடைய தேவைகளின் அடிப்படையில் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது (நடபடிகள் 2:45; 4:35). நாம் பின்வருமாறு கொடுக்க வேண்டும் ...

- முறையாக - வாரத்தின் முதல்நாளில் (1 கொரிந்தியர் 16:2).
- தகுந்த விகிதத்தில் - நமது வரவுக்குத் தக்கதாக (1 கொரிந்தியர் 16:2).
- திராணிக்குத் தக்கவாறு - நம்மிடம் இருப்பவற்றின் அடிப்படையில் (2 கொரிந்தியர் 8:12).
- நியமித்தபடி - நமது மனதில் நியமித்தபடி (2 கொரிந்தியர் 9:7).
- உற்சாகமாய் - விசனமாயல்ல (2 கொரிந்தியர் 9:7).
- தாராளமாய் - கொஞ்சமாய் அல்ல, ஏராளமாய் (2 கொரிந்தியர் 9:7; ரோமர் 12:8).
- மனவிருப்பமாய் - கட்டாயமல்ல (2 கொரிந்தியர் 9:7).

தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்களை நாம் தேர்ந்துகொள்ளும் வகையில் பயன்படுத்த முடியும், ஆனால் அவற்றை நாம் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் விதம் பற்றி நாம் கணக்கு ஒப்புவித்தாக வேண்டும் (மத்தேயு 25:19; லூக்கா 16:2; 19:15; நடபடிகள் 5:4ஐக் காணவும்). தேவன் நமக்குக் கொடுத்துள்ள வற்றிற்கு நாம் உண்மையுள்ள உக்கிராணக்காரர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று தேவன் நம்மிடம் எதிர்பார்க்கிறார். “அவனவன் பெற்ற வரத்தின் படியே நீங்கள் தேவனுடைய பற்பல கிருபையுள்ள ஈவுகளைப் பகிர்ந்து கொடுக்கும் நல்ல உக்கிராணக்காரர்போல, ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்யுங்கள்” (1 பேதுரு 4:10). நாம் கொண்டுள்ள எல்லாமுமே தேவனுக் குரியவைகளாக உள்ளன (நடபடிகள் 4:32). “பூமியும் அதின் நிறைவும் கர்த்தருடையது” (1 கொரிந்தியர் 10:26). பவுல், “உனக்கு உண்டாயிருக்கிற வைகளில் நீ பெற்றுக்கொள்ளாதது யாது?'' என்று கேட்டார் (1 கொரிந்தியர் 4:7). “ஒன்றுமில்லை” என்பதே இக்கேள்விக்குப் பதிலாகும். நாம் கொடுக்கிற போது, தேவன் நமக்குக் கொடுத்தவற்றில் ஒரு பகுதியை மாத்திரமே அவருக்குக் கொடுக்கிறோம்.

வேதாகமத்தின் இந்த சத்தியத்தை, “We Give Thee but Thine Own”

என்ற ஆங்கிலக் கீர்த்தனை அழகாக விளக்கப்படுத்துகிறது:

> எதை யாம் அளிப்பினும் அது உமதே
> கொடை எதுவாயிருப்பினும்,
> யாம் கொண்டுள்ள யாவும் உமதே,
> ஒரு நம்பிக்கை, ஓ கர்த்தாவே, உம்மிடமிருந்தே.
>
> நிறைவாய்க் கொடுப்பதினால் யாம்
> உண்மையாய் பெறும் உக்கிராணக்காரராயிருக்க
> நீர் எங்களை ஆசீர்வதித்ததினால் யாம்
> உமக்கு களிப்பாக முதற்கனிகள் தந்தோம்.[1]

நமது நிதிநிலை சார்ந்த விஷயங்களை, நாம் கர்த்தருக்குத் தாராளமாய்க் கொடுக்க இயலாத அளவு நாம் நிர்வகித்தால், நாம் நல்ல உக்கிராணக்காரர்களாக இருப்பதில்லை. நாம் கொடுத்த பின்பு, நம்மிடத்தில் எஞ்சியுள்ளவற்றை நாம் பயன்படுத்தும் விதம் பற்றி புறக்கணித்தல் உள்ளவர்களாக இருக்கக் கூடாது. நாம் கொடுக்க வேண்டிய அளவுக்குக் கொண்டுள்ள அதே பொறுப்பை நம்மிடத்தில் வைத்துக் கொண்டுள்ளவற்றைப் பயன்படுத்தும் விதத்திற்கும் கொண்டுள்ளோம்.

தேவனுக்கு நாம் தாராளமாய்க் கொடுத்தால், அவரிடத்தில் இருந்து நாம் ஏராளமாய்ப் பெறுவோம் என்று அவர் நமக்கு உறுதியளித்திருக்கிறார். நாம் விதைத்த அளவிற்கு ஏற்றவாறே அறுப்போம் (2 கொரிந்தியர் 9:6; கலாத்தியர் 6:7). ஒரு விவசாயி, தான் விதைக்கிற விதையின் அளவுக்குத் தக்கவாறே விளைச்சலை எதிர்பார்க்க முடியும். தேவன் நமக்கு ஏராளமாய்க் கொடுக்க வேண்டும் என்று நாம் எதிர்பார்த்தால், நாம் அவருக்குத் தாராளமாய்க் கொடுக்க வேண்டும். உற்சாகமனதுடன் கொடுப்பவர்களில் அவர் அன்புகூருகிறார் (2 கொரிந்தியர் 9:7).

தேவனுக்கு நாம் கொடுக்கும்போது அவர் நமக்குக் கொடுக்கிறார் என்ற காரணத்திற்காக, நாம் நமது சொந்த விருப்பங்களுக்காக அதை மிதமிஞ்சிச் செலவிட முடியும் என்பது அல்ல. கிறிஸ்தவர்களுக்கு யாக்கோபு, "நீங்கள் விண்ணப்பம்பண்ணியும், உங்கள் இச்சைகளை நிறைவேற்றும்படி செலவழிக்கவேண்டுமென்று தகாதவிதமாய் விண்ணப்பம்பண்ணுகிறபடியினால், பெற்றுக்கொள்ளாமலிருக்கிறீர்கள்" என்று எழுதினார் (யாக்கோபு 4:3). நாம் தேவனுடைய ஊழியத்தைத் தொடர்ந்து ஆதரிக்கும்படியாகவே அவர் நமது கொடுத்தல்களுக்குப் பதில் கொடுப்பது என்ற வகையில் நம்மை ஆசீர்வதிக்கிறார்:

> விதைக்கிறவனுக்கு விதையையும், புசிக்கிறதற்கு ஆகாரத்தையும் அளிக்கிறவர் உங்களுக்கு விதையை அளித்து, அதைப் பெருகப் பண்ணி, உங்கள் நீதியின் விளைச்சலை வர்த்திக்கச்செய்வார். தேவனுக்கு எங்களால் ஸ்தோத்திரமுண்டாவதற்கு ஏதுவாயிருக்கும் மிகுந்த உதாரகுணத்திலே நீங்கள் எவ்விதத்திலும் சம்பூரணமுள்ளவர்களாவீர்கள் (2 கொரிந்தியர் 9:10, 11).

நமது கொடுத்தல்களுக்குச் சுயநலமான நோக்கங்கள் என்பவை அடிப்படையாக இருக்கலாகாது. நாம் நமது சொந்த உடைமைகளில் பெருகக்கூடும், நமது பொழுதுபோக்கிற்கான விருப்பங்களை, சந்தோஷங்களை மற்றும் ஆடம்பரங்களை நிறைவேற்றக் கூடும் என்பதற்காகவோ அல்லது நமது சமுதாய தராதரத்தை மேம்படுத்தக் கூடும் என்பதற்காகவோ கொடுக்கிறவர்களாக இருக்கக் கூடாது. தேவனுடைய ஊழியத்தை ஆதரித்தல் என்பதே கொடுத்தலுக்கான நமது நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். நாம் பெற்றுக்கொள்பவற்றைப் பயன்படுத்துவதில், தேவனுடைய ஊழியத்தை ஆதரிக்கும்படி அவரை முதலிடத்தில் வைத்தால், நமது தேவைகளை அவர் பார்த்துக்கொள்கிறார் (மத்தேயு 6:33) மற்றும் நாம் நல்ல நோக்கங்களுக்காகத் தொடர்ந்து கொடுக்கக் கூடியவர்களாக இருப்போம். நமது தேவைகளை நிறைவேற்றக்கூடியவர்களாகவும் தேவனுக்குப் பதிலாகக் கொடுப்பதற்கு நாம் ஏராளமானவற்றைக் கொண்டிருப்பவர்களாகவும் இருக்கும்படிக்குத் தேவன் நமக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்து நாம் கொடுக்க வேண்டும்.

ஒரு கொடையின் அளவு

ஒரு கொடையின் மாபெரும் தன்மை எவ்வாறு தீர்மானிக்கப்படுகிறது? அது பின்வரும் அளவீடுகளைக் கொண்டு அளக்கப்பட முடியும்:

1. கொடையின் மதிப்பு. செல்வந்தர்கள் தேவாலயத்தின் காணிக்கைப் பெட்டியில் ஏராளமான தொகைகளைப் போட்டதை அப்போஸ்தலர்கள் கண்டபோது, அவர்கள் மனப்பதிவு பெற்றனர். ஆனால் இயேசு அவ்வாறு இருக்கவில்லை. அவர்களின் கொடைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை என்று அவர் கூறவில்லை, ஆனால் அவர்களின் கொடைகள் மாபெரும் கொடைகளாய் இருக்கவில்லை என்று அவர் கூறினார் (மாற்கு 12:41-44).

2. கொடையின் தொகையானது கொடுப்பவர் கொண்டுள்ளவற்றுடன் ஒப்பிடப்பட்டது. "ஒருவனுக்கு மனவிருப்பமிருந்தால், அவனுக்கு இல்லாததின்படியல்ல, அவனுக்கு உள்ளதின்படியே அங்கீகரிக்கப்படும்" (2 கொரிந்தியர் 8:12). செல்வந்தர்கள் தங்கள் பரிபூரணத்தில் இருந்து எடுத்துப்போட்டனர் ஆனால் ஏழைவிதவையோ தன் ஜீவனத்துக்கு உண்டாயிருந்ததையெல்லாம் போட்டாள் என்பதால், அவள் மற்ற யாரைக் காட்டிலும் அதிகமாய்க் கொடுத்தாள் என்று இயேசு கூறினார் (மாற்கு 12:41-44).

3. கொடுப்பவருக்கு ஆகும் செலவு. தாவீது கர்த்தருக்குப் பலி செலுத்துவதற்காக அர்வனா என்பவருக்குச் சொந்தமான களத்தைக் கிரயத்திற்கு வாங்க விரும்பினார். தாவீது அரசரைக் கௌரவிப்பதற்காக இந்த உடைமையை [இலவசமாக] கொடுக்க அர்வனா மனவிருப்பமாக இருந்தார். தாவீது, "நான் இலவசமாய் வாங்கி, என் தேவனாகிய கர்த்தருக்குச் சர்வாங்க தகன பலிகளைச் செலுத்தாமல், அதை உன் கையிலே விலைக்கிரயமாய் வாங்குவேன்" என்று பதில் அளித்தார் (2 சாமுவேல் 24:24அ).

4. கொடுப்பவருக்கு மதிப்பு. ஒரு கொடையானது மிகவும் விலை உயர்ந்ததாக இருக்கலாம்; ஆனால் அது கொடுப்பவருக்கு முக்கியத்துவ மானதாக இல்லாதிருந்தால், அவரது கொடுத்தல் மதிப்பற்றதாக அல்லது கொஞ்சமே மதிப்புடையதாக இருக்கும். தேவன் நம்மை இயேசுவின் இரத்தத்தினால் மீட்டுக்கொண்டார் (1 பேதுரு 1:18, 19). இயேசு, வான தூதர் சேனைகள் எல்லாவற்றைப் பார்க்கிலும் விலைமதிப்புள்ளவராக இருந்தார், எனவே அவர் பரலோகம் தரக்கூடிய மாபெரும் கொடையாக இருந்தார்.

5. கொடுப்பவரின் தனிப்பட்ட ஈடுபாடு. மக்கெதோனியர்கள் தங்கள் கொடைகளைக் கொடுத்ததோடு மட்டுமின்றி, தங்களையே கொடுத்தனர் (2 கொரிந்தியர் 8:5). பல வேளைகளில், மற்றவர்களின் தேவைகளைச் சந்திப்பதற்கு நமது நேரத்தைக் கொடுத்தல் அல்லது நம்மையே கொடுத்தல் என்பதைவிடப் பணத்தைக் கொடுத்தல் என்பது சுலபமாக உள்ளது.

6. பெற்றுக்கொள்பவரின் தேவை மற்றும் பெற்றுக்கொள்பவருக்கு மதிப்பு. ஒரு பெரிய மற்றும் மதிப்புடைய கொடை என்பது பெற்றுக் கொள்பவரின் தேவையைச் சந்திக்காதவரை மாபெரும் கொடையாக இருப்பதில்லை. நாம் நமது பாவக்கடனைச் செலுத்தக்கூடாதபடிக்கு இயேசு அவற்றைச் செலுத்தித் தீர்த்ததால், இயேசுவின் கொடை மாபெரும் கொடையாக உள்ளது (ரோமர் 5:8).

7. பெற்றுக்கொள்பவரின் எண்ணப்போக்கு. பெற்றுக்கொள்பவரின் தேவைக்கு உதவுகிற கொடையும்கூட, பெற்றுக்கொள்பவர் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் மாபெரும் கொடையாக இருப்பதில்லை. ஒரே கொடை சில மக்களுக்கு மாபெரியதாக இருக்கலாம், ஆனால் அந்தக் கொடையை மதிக்காத மற்றவர்களுக்கு மதிப்பற்றதாக இருக்கலாம் (நடபடிகள் 13:46; ரோமர் 2:4, 5). இரட்சிக்கப்படுபவர்களுக்கு இயேசு, கொடைகளில் எல்லாம் மாபெரும் கொடையாக இருக்கிறார்; ஆனால் கீழ்ப்படியாதவர்களுக்கோ அவர் "இடறுதற்கேதுவான கல்லும் விழுதற் கேதுவான கன்மலையுமாக" இருக்கிறார் (1 பேதுரு 2:8).

8. கொடுப்பவரின் எண்ணப்போக்கு. கொடுப்பவரின் எண்ணப் போக்கு என்பது ஒருவேளை, அந்தக் கொடையை ஒரு மாபெரும் கொடையாக்குவதற்கான மாபெரும் சோதனையாக இருக்கலாம். அன்பின் காரணமாகத் தேவன் இயேசுவைக் கொடுத்தார், மற்றும் இயேசு தம்மையே கொடுத்தார் (யோவான் 3:16). அன்பில்லையென்றால், ஒரு கொடையானது கொடுப்பவருக்கு மதிப்புள்ளதாக இருப்பதில்லை (1 கொரிந்தியர் 13:3).

கொடைகளை நாம் மதிப்பிடும்போது, கொடைகளின் எந்த அளவீட்டின்படியாகப் பார்த்தாலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ள எல்லாக் கொடைகளிலும் இயேசுவே மாபெரும் கொடையாக இருக்கிறார். ஒரு கொடையின் விலையேறப்பெற்ற மதிப்பை நாம் அளக்கும் எல்லாத் தராதரங்களையும் அவர் நிறைவேற்றுகிறார். நாம் தேவன் மற்றும் இயேசு ஆகியோரின் உதாரணத்தைப் பின்பற்றி மாபெரும் கொடுப்பவர்களாக ஆக வேண்டும்.

தசமபாகம்

தசமபாகம் கொடுத்தல் என்பது கிறிஸ்தவக் கொடுத்தலுக்கான அடிப்படைக் கட்டளையாக உள்ளதா? கிறிஸ்தவர்கள் தசமபாகம் கொடுக்க வேண்டுமா?

“தசமபாகம்” கொடுத்தல் என்பது பத்தில் ஒரு பங்கைக் கொடுத்தலாக உள்ளது. ஆபிரகாம் யுத்தத்தில் கொண்டுவந்த பொருட்களில் பத்தில் ஒருபங்கை மெல்கிசேதேக்குக்குக் கொடுத்தார் என்பது வேதாகமத்தில் தசமபாகம் கொடுத்தல் பற்றி முதன்முறையாகக் குறிப்பிடுதலாக இருந்தது (ஆதியாகமம் 14:20). ஆபிரகாம் பத்தில் ஒரு பாகம் கொடுத்தார் என்பதற்கு வேதாகமப்பதிவேடாக உள்ளது இது ஒன்றுதான். யாக்கோபு தமக்குத் தேவன் வளமளித்து தமது தந்தையின் வீட்டிற்கு மறுபடியும் கொண்டுவந்து சேர்த்தால் தேவனுக்குத் தாம் பத்தில் ஒரு பாகம் கொடுப்பதாகப் பொருத்தனை செய்தார் (ஆதியாகமம் 28:20-22). அவர் தமது தசமபாகத்தை எப்போது அல்லது யாருக்குக் கொடுத்தார் என்பதற்கு வேதாகமம் குறிப்பு எதையும் தருவதில்லை. இவைகள் மாத்திரமே நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்படுவதற்கு முன்பு பத்தில் ஒரு பாகம் கொடுத்தல் பற்றிய குறிப்புகளாக உள்ளன.

சீனாய் மலையில் மோசே மூலமாக இஸ்ரவேல் மக்களுக்குத் தேவன் வெளிப்படுத்திய நியாயப்பிரமாணத்தில் “தசமபாகம்” என்ற வார்த்தை முதன்முறையாகக் காணப்படுகிறது (லேவியராகமம் 27:30). நியாயப் பிரமாணம் தசமபாகத்தை லேவியருக்குக் கூலியாகத் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டது. இது அவர்கள் பலிகளைச் செலுத்தி தேவாலயத்துக்கு அடுத்த ஊழியத்தைச் செய்கையில் அவர்களை ஆதரிப்பதாக இருந்தது (எண்ணாகமம் 1:50, 51). அவர்களை ஆதரிப்பதற்கு இஸ்ரவேல் மக்கள் கொடுத்த பணமானது மக்களிடத்தில் இருந்து கேட்டு வாங்கப்பட்ட வரிப்பணமாக இருந்ததேயன்றி அது மனப்பூர்வமான கொடையாக இருந்ததில்லை (லேவியராகமம் 27:30).

> இதோ, லேவியின் புத்திரர் ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் பணி விடையைச் செய்கிற அவர்களுடைய வேலைக்காக, இஸ்ரவேலருக் குள்ளவை எல்லாவற்றிலும் தசமபாகத்தை அவர்களுக்குச் சுதந்தர மாகக் கொடுத்தேன் (எண்ணாகமம் 18:21).

> லேவியர்மாத்திரம் ஆசரிப்புக் கூடாரத்துக்கடுத்த வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும்; ... இஸ்ரவேல் புத்திரர் கர்த்தருக்கு ஏறெடுத்துப் படைக்கும் படைப்பாகிய தசமபாகத்தை லேவியருக்குச் சுதந்தர மாகக் கொடுத்தேன்; ஆகையால் இஸ்ரவேல் புத்திரரின் நடுவே அவர்களுக்குச் சுதந்தரமில்லையென்று அவர்களுக்குச் சொன்னேன் என்றார் (எண்ணாகமம் 18:23, 24).

இஸ்ரவேல் மக்கள் கானான் தேசத்தில் நுழைந்தபோது, அந்த நாடானது தொடர்ந்து சுதந்தரித்துக் கொள்ளப்படுவதற்கென்று கோத்திரங்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டது. லேவி கோத்திரத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்ட

[நில] உடைமையின் பகுதியானது மற்ற கோத்திரங்களுக்குக் கொடுக்கப் பட்ட நில உடைமையின் பகுதிக்குச் சமமானதாயிருக்கவில்லை. மற்ற கோத்திரங்களால் கொடுக்கப்பட்ட பத்தில் ஒருபங்கை லேவியர்களின் தேவைகளுக்கென்று அளித்ததன் மூலம் தேவன் அவர்களின் தேவைகளுக்கு அளிப்புச் செய்தார். தசமபாகம் மனப்பூர்வமான காணிக்கையாக அல்லாமல், ஒரு கடன் என்ற வகையிலேயே செலுத்தப்பட்டது (உபாகமம் 26:12).

தசமபாகத்தைத் தவிர கூடுதலாக, காணிக்கைகள், பொருத்தனைகள் மற்றும் உற்சாக பலிகள் ஆகியவையும் செலுத்தப்பட்டன (லேவியராகமம் 23:37, 38). இந்தக் காணிக்கைகள் மற்றும் தசமபாகம் ஆகியவற்றில் இருந்து ஆசாரியர்கள் பயனடைந்தனர். தேவாலயப் பராமரிப்பு, ஏழைகளுக்குக் கொடைகள் மற்றும் பிற தேவைகளுக்கான பராமரிப்பு போன்றவை பிற கொடைகளினாலும் (உபாகமம் 16:10, 11) மற்றும் வயல்களில் கதிர்களைப் பொறுக்குதலினாலும் (உபாகமம் 24:19-21) ஆதரிக்கப்பட்டன.

இஸ்ரவேல் மக்கள் தங்கள் பொருட்பெருக்கத்தின் பத்தில் ஒரு பங்கை அளிக்கத் தவறியதாலும் நியாயப்பிரமாணம் கேட்டுக்கொண்டபடி மற்ற காணிக்கைகளைத் தருதலைப் புறக்கணித்ததாலும், தேவன் தமது அளிப்பை அவர்களுக்குத் தராமல் நிறுத்தி வைத்தார். அவர்களின் இச்செயலை அவர் தம்மிடம் இருந்து களவாடுதலாகக் கருதினார்.

> மனுஷன் தேவனை வஞ்சிக்கலாமா? நீங்களோ என்னை வஞ்சிக்கிறீர்கள். எதிலே உம்மை வஞ்சித்தோம் என்கிறீர்கள்? தசம பாகத்திலும் காணிக்கைகளிலுந்தானே. நீங்கள் சபிக்கப்பட்டவர்கள்; ஜனத்தாராகிய நீங்கள் எல்லாரும் என்னை வஞ்சித்தீர்கள். என் ஆலயத்தில் ஆகாரம் உண்டாயிருக்கும்படித் தசமபாகங்களை யெல்லாம் பண்டசாலையிலே கொண்டுவாருங்கள்; அப்பொழுது நான் வானத்தின் பலகணிகளைத் திறந்து, இடங்கொள்ளாமற் போகுமட்டும் உங்கள்மேல் ஆசீர்வாதத்தை வருஷிக்கமாட்டேனோ வென்று அதினால் என்னைச் சோதித்துப் பாருங்கள் என்று சேனை களின் கர்த்தர் சொல்லுகிறார். பூமியின் கனியைப் பட்சித்துப் போடுகிறவைகளை உங்கள் நிமித்தம் கண்டிப்பேன்; அவைகள் உங்கள் நிலத்தின் பலனை அழிப்பதில்லை, வெளியிலுள்ள திராட்சக் கொடி பழமில்லாமற்போவதுமில்லை என்று சேனைகளின் கர்த்தர் சொல்லுகிறார். அப்பொழுது எல்லா ஜாதிகளும் உங்களைப் பாக்கிய வான்கள் என்பார்கள்; தேசம் விரும்பப்படத்தக்கதாயிருக்கும் என்று சேனைகளின் கர்த்தர் சொல்லுகிறார் (மல்கியா 3:8-12).

இஸ்ரவேல் மக்கள் பாபிலோனிய அடிமைத்தளையில் இருந்து திரும்பிய பின்பு தசமபாகங்களைக் கொடுத்தனர். புதிய உடன்படிக்கையை அர்ப்பணித்த கிறிஸ்துவின் மரணம் வரையிலும் தசமபாகம் செலுத்துதல் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டிருந்தது (எபிரெயர் 9:15-17).

இயேசுவின் மரணத்தைக் கொண்டு புதிய உடன்படிக்கை அர்ப் பணிக்கப்பட்ட பின்பு (எபிரெயர் 9:15-17), தசமபாகம் செலுத்துதல் அவசியம் என்பது பற்றி ஒன்றும் கூறப்படவில்லை. இது லேவியர்கள் மற்றும் ஆசாரியர்களை ஆதரிப்பதற்காகத் தசமபாகத்தை நியாயப்

பிரமாணம் கட்டளையிட்டது என்ற காரணத்தினால் உண்மையாய் இருக்கலாம். எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களும் தேவனுக்கு ஆசாரியர்களாக இருப்பதாலும் (1 பேதுரு 2:9; வெளிப்படுத்தன விசேஷம் 1:6; 5:10), நியாயப்பிரமாணம் நீக்கப்பட்டிருப்பதாலும் (கலாத்தியர் 3:24, 25; எபேசியர் 2:14, 15; கொலோசெயர் 2:14; எபிரெயர் 7:12, 19), தசமபாகம் செலுத்துதல் இனியும் கேட்டுக்கொள்ளப்படுவதில்லை. நாம் இப்போது நமது வளமைக்குத் தகுந்தவாறும் (1 கொரிந்தியர் 16:2) நமது இருதயத்தில் நியமித்துக் கொண்டபடியும் (2 கொரிந்தியர் 9:7) கொடுக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தும் புதிய உடன்படிக்கையின் கீழ் நாம் இப்போது இருக்கிறோம்.

புதிய உடன்படிக்கையானது கிறிஸ்தவர்கள் கொடுக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துகிறது, ஆனால் எவ்வளவு கொடுக்க வேண்டும் என்று கூறுவதில்லை. தேவன் நமக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று நாம் எதிர் பார்த்தால், நாம் அவருக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அவர் நமக்குக் கொடுத் துள்ளவற்றிற்கு உண்மையுள்ள உக்கிராணக்காரர்களாக இருக்க நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நாம் அவருக்குக் கொடுக்கும் அளவுக்குத் தக்கதாகத் திரும்பக் கொடுப்பதாக அவர் நமக்கு வாக்குத்தத்தம் செய்துள்ளார் (2 கொரிந்தியர் 9:6) கொடுக்கிற தேவனை நாம் சேவிப்பதால், நாம் அவரது முன்மாதிரியைப் பின்பற்றி உதாரத்துவமாகக் கொடுக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

கிறிஸ்தவர்களின் கொடைகளில் பணம், உடைமைகள், நேரம் மற்றும் நாம் கொண்டுள்ளவற்றைப் பயன்படுத்துதல் ஆகியவை உள்ளடங்கக் கூடும். தனிப்பட்ட பராமரிப்பு மற்றும் உபசரிப்பு ஆகியவற்றில் பிலேமோ னிடமிருந்து உதவி வேண்டும் என்று பவுல் விரும்பினார் (பிலேமோன் 20-22). இது சபையின் மூலமாகக் கொடுத்தலாக இராமல், தனிப்பட்ட கொடுத்தலாக இருந்தது.

ஏழைகளுக்கு உதவவும், சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பவர்களை ஆதரிக்கவும் சபைக்குழுமங்களில் கொடைகள் சேகரிக்கப்படலாம் (1 கொரிந்தியர் 9:6-14; 16:1, 2; பிலிப்பியர் 4:15). இந்த நோக்கங்களுக்கான காணிக்கைகள் வாரத்தின் முதல்நாளில் முறையாக சபைகூடிவரும் நாளாகிய ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் சேகரிக்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது (1 கொரிந்தியர் 16:1, 2).

பணம் பெறுவதற்கு லாட்டரி குலுக்கல், சீட்டு விற்பனை, பிற விளையாட்டுகள் போன்றவற்றைப் புதிய ஏற்பாடு அங்கீகரிப்பதில்லை. இவ்வழிகளில் மக்களிடத்தில் இருந்து எடுத்துக்கொள்ளப்படும் பணம் மனப்பூர்வமாய்க் கொடுக்கப்படுவதில்லை. இந்த விளையாட்டுகளை விளையாடுபவர்கள் சாதாரணமாக, கர்த்தருக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற விருப்பத்தினால் அல்ல, ஆனால் வெற்றிபெற வேண்டும் என்ற சிந்தனையினாலேயே தூண்டப்படுகின்றனர்.

தொகுப்புரை

கொடுத்தல் என்பது முக்கியமானதாக உள்ளது. கொடுக்காதவர்கள் எவ்வாறு கொடுக்க வேண்டும் என்று நமக்குக் காண்பிக்க வந்த இயேசுவைப் போலிருக்கக் கற்றுகொள்வதில்லை (2 கொரிந்தியர் 8:9). அவர் எந்தத் தரஅளவையின்கீழும் மாபெரியதாக உள்ள கொடையைத் தந்தார்.

தேவன் நமக்குக் கொடுத்துள்ளவற்றின் உக்கிராணக்காரர்கள் என்ற வகையில், அவர் நமது கைகளில் கொடுத்துள்ளவற்றை நாம் எவ்வாறு பயன்படுத்துகிறோம் என்பதற்கு நாம் பொறுப்பாளிகளாக இருக்கிறோம். நாம் தேவனுடைய ஊழியத்தை ஆதரிக்கச் சிலவற்றைக் கொடுப்பதற் காகவே அவர் நமக்குக் கொடுக்கிறார் என்பதை நாம் புரிந்துணர வேண்டும்.

பகுத்தறிவின்றிப் பணத்தை எல்லாவற்றிற்காகவும் எறிதல் என்பது நம்மை உதாரகுணமுள்ளவர்கள் ஆக்குவதில்லை. முக்கியமானதாக உள்ளதை நாம் ஆதரிக்கக்கூடும்படி நாம் கொண்டுள்ளவற்றை ஞானமாக மேலாண்மை செய்யும்போதுதான் நாம் தாராளமாய்க் கொடுக்கிறவர்களாக இருக்கிறோம்.

குறிப்பு

[1]William W. How, "We Give Thee but Thine Own," *Songs of Faith and Praise*, comp. and ed. Alton H. Howard (West Monroe, La.: Howard Publishing Co., 1994).